

РЕШЕНИЕ

№ 11919

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова

Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **322** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Юрисконсулт – пълномощник на председателя на Управителния съвет на АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ е оспорил с касационна жалба Решение № 5062/18.11.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 22^{-ри} състав, постановено по НАХД № 6121/2024 г. С решението е отменен ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, № [ЕГН]/17.06.2021 г., за наложена на „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД имуществена санкция от 2 500 лева, на основание чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата, за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 с.з., вр. чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Касаторът не е представява. Касационната жалба съдържа твърдения за: наличие на касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1, вр. ал. 2, ал. 3 НПК.

Ответникът, посредством упълномощен адвокат: оспорва касационната жалба, за което е представен и писмен отговор; заявява претенция за възстановяване на разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно списък.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, съответно – за правилност на решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Съставът на СРС е проверил обективно и всестранно в хода на съдебното следствие писмените доказателства, съставляващи административнонаказателната преписка, като приел за безспорно установено следното: на 17.06.2021 г. в 16. 13 часа с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (намиращо се на път А-6, км. 50+427) е установено нарушение с посочен номер, от ППС с индивидуализирани подробно вид, маса и регистрационен номер, собственост на „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД. Нарушението се изразявало в това, че за ППС изцяло не била платена пътна такса по чл. 10, ал.1, т. 2 от Закона за пътищата, понеже нямало валидна маршрутна карта или валидта тол-декларация за преминаването. Въз основа на констатацията и заснемането бил издаден процесният Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, № [ЕГН]/17.06.2021 г.

За да отмени електронния фиш въззивният съд приел наличие на колизия между нормите на чл.179, ал.3б, вр. чл. 102, ал. 2 ЗДвП с тези на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията, от 28.11.2019 г., „относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО“ , съгласно която , Доставчиците на ЕУЕПТ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство“. Като отделно основание за отмяна на ЕФ Съдът приел и непосочване начина, по който е изчислен размерът на дължимата по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП такса, според характеристиките на конкретния пътен участък и спецификите на превозното средство.

Касационната жалба е неоснователна, а оспорваното въззивно решение – правилно и законосъобразно. Касационната съдебна инстанция споделя (с едно изключение, за което ще стане дума по – долу) мотивите на районния съд, обобщени по – горе, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК не намира за необходимо да ги обсъжда и преповтаря. Като контрапункт на част от въззивните мотиви за процесуална редовност на електронния фиш касационният съд обръща внимание, че преди допълнението на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДв.П (Доп. – ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024 г.) преобладаващо съдебната практика приемаше, че липсва изрична законова разпоредба, предвиждаща възможността да бъде съставен

електронен фиш за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП. Процесният ЕФ е издаден преди това - на 17.06.2021 г.

След постановяване на въззивното съдебно решение Съдът на ЕС постанови решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/23 („Екострой“ ЕООД - Агенция „Пътна инфраструктура“), според диспозитива на което: „член 9а от Директива 1999/62/ЕО, относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на ЕП и на Съвета, от 27.09.2011 г. трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност, чрез заплащане на „компенсаторна такса „ с фиксиран размер“. По т. 49 и т. 50 от мотивите на решението Общостният съд отчита съответно, че: „ЗДвП не дава право на сезирания съд да изменя налаганите глоби или имуществени санкции, и по-конкретно да намалява фиксирания размер, в зависимост от характера или тежестта на извършеното нарушение; по-специално разглежданата в главното производство система от наказания не позволява да се вземе предвид степента на умишъл или непредпазливост на извършеното нарушение, и както следва от член 189з ЗДвП изключва по-конкретно прилагането на смекчаващите обстоятелства, които по принцип са предвидени в ЗАНН; единственото предвидено в тази система адаптиране размера на глобите се отнася до категорията, към която спада съответното превозно средство, която се определя въз основа на броя на осите му; това адаптиране обаче, което е лишено от каквато и да било връзка с поведението на ползвателя на превозното средство или водача му не отчита характера и тежестта на извършеното нарушение; така по-специално при налагането на наказанието сезираният съд не може да вземе предвид разстоянието, изминато от превозното средство, без водачът да е заплатил дължимата пътна такса, тъй като размерът на глобата, с която се санкционира неизпълнението на задължението за плащане е фиксиран и не се променя, нито в зависимост от изминатите без разрешение километри, нито според това дали нарушителят е заплатил предварително размера на ТОЛ - таксата за даден маршрут; освен това адаптирането е изключено, дори ако разстоянието може да бъде изчислено впоследствие“. Констатираното несъответствие между разглежданите норми от Закона за пътищата и Закона за движението по пътищата с член 9а от Директива 1999/62/ЕО сочи на непълно транспониране на същата.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК и предвид представените от ответника по касация списък и договор за правна помощ осъждане на касатора да възстанови на „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД разноските за заплатеното адвокатско възнаграждение, в размер на 600 лв., което не се явява прекомерно, предвид чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в, ЗАНН, Административен съд София- град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5062/18.11.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 22^{-ри} състав, по НАХД № 6121/2024 г.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ да възстанови на „ВИ ЕНД ДЖИ ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] разноските за заплатеното адвокатско възнаграждение, в размер на 600 лв. (шестстотин лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: